

Allerede første gang han så de jordiske rester, vidste han, at der var noget særligt ved dem.

Det var i fredags, lige før det var tid at holde fyraften inden weekenden. Han var alene nede i udgravningen, de andre gutter havde netop halet sig op og sad og snakkede om weekendens skumle aktiviteter. Deres ben hang og dinglede ved siden af ham under presenningen, da det, der skulle have været ugens sidste spadestik, forstummede.

Det var dengang. Nu var nu. Det var noget helt andet.

Der var næsten en hel weekend imellem.

En ulykkelig weekend.

En forrykt weekend.

En unødvendig weekend.

Men nu var nu. Han svingede firmabilen ind på Stora Nygatan, der lagde et smukt snit gennem Gamla Stan og åbenbarede rytterstatuen af Karl XIV Johan ved Slussen. Den henlå i et solskin, der næsten virkede vandret, som om solen forsigtigt dyppede storetåen i Mälaren og overvejede, om den skulle vove at hoppe i.

Men det var en illusion. Selvom det lakkede mod aften, stod solen højt. At Stockholm så så sælsomt magisk ud, skyldtes sikkert solens dobbelte genspejling i salt- og ferskvand, i Saltsjön og i Mälaren.

Han kunne ikke slippe den der fornemmelse af, at der var noget helt særligt ved lyset netop ved Slussen, lige der hvor søen mundede ud i havet. Guds eget spejltrick.

Han løsrev sig og fokuserede på Stora Nygatan.

Hvem kommer i Gamle Stan en tidlig søndag aften midt i juni? Mest japanere, tænkte han med et skævt smil. Måske en og anden amerikaner, en enkelt tysker eller hollænder. Mu-

ligvis en vildfaren smålandsk familie. Næppe nogen stockholmere.

Næppe nogen vidner, der blev i byen.

Som om det var aktuelt med vidner.

Firmabilen rullede langsomt ind mellem de ældgamle husfacader; det var, som om de lukkede sig om ham og dannede en pil, der pegede lige på ham, pegede ham ud. Det føltes, som om hele Stockholm stirrede på ham.

Men efter nogle sekunder dukkede arbejdsteltet op i det fjerne som en anden klit på afveje. Det så beroligende urørt ud. En luftspejling.

Nej, ikke nogen luftspejling. En oase. En indgang til en bedre verden.

Et bedre liv.

Der er nøje instrukser for, hvad håndværkere skal gøre, når de støder på arkæologiske fund. Rigsantikvarembedets retningslinjer for gravearbejde i Gamla Stan. Jorden er mineret med historie. Man kan ikke tage et spadestik uden at grave sig ned i den skjulte fortid.

Under hvert eneste skridt, man tager på den gamle Stadsolmen, er der verdener. Nedre verdener, forgangne verdener, ukendte verdener. Verdener, der kan ændre den nuværende.

Mørke verdener.

»Kammerater, I forstår vel, at hvert lille fund lægger en ny brik i puslespillet om Stockholms historie.« Han så den opblæste Allhem for sig, da fjolset stak fjæset ind under presentationen og kom med den samme pseudofolkelige formaning, som han havde hørt en halv snes gange før. Det var ikke første gang, han gravede i Gamla Stan.

Det var heller ikke første gang, han stødte på et fund. For et par år siden havde han under et gravearbejde ved Drakens gränd frilagt et sølvspisestel fra begyndelsen af 1700-tallet, og det var ikke mere end et par måneder siden, han fandt et intakt middelalderligt kvindekranium i en udgravning i Köpmangatan.

Opblæste Allhem kom naturligvis anstigende og ævlede om dødningshovedet i *Hamlet*.

Nu ville han virkelig have haft noget at snakke om, tænkte han, mens han lod firmabilen trille langsomt hen ad Stora Nygatan.

Det skete, at en håndværker sked på alle reglerne og fløj-tende trampede et oldgammelt træbæger eller et sortnet albueben lidt længere ned i pløret og arbejdede videre, som om intet var hændt. For at slippe for de evindelige afbrydelser og de tidskrævende besøg af verdensfjerne arkæologer med hele livet placeret i et andet århundrede.

Ret beset *var* der jo faktisk intet sket.

Han hadede ordet »kammerater«. Det var bare en opdateret måde at sige »undersætter« på, når man var højt på strå.

Gutterne – ikke »kammeraterne«, aldrig »kammeraterne« – havde siddet med fødderne dinglede ved siden af ham og snakket om, hvor meget lettere det var at score på diskotekerne, hvis bare man tog lidt uden for byen. Rille sagde:

»En radius på hundred kilometer. Der gælder helt andre regler derude.«

»Det er ikke engang løgn,« sagde Berra. »De skider på, om de er gift.«

Det var i det øjeblik, at det, der skulle have været ugens sidste spadestik, forstummede.

Så kom weekenden. Det blev så dumt, så helt forkert. Kvinder er djævle. Og engle.

Engle og djævle.

Bedst som man tror, de er engle, er de djævle, og bedst som man tror, de er djævle, er de engle.

Marja. Hvis bare du ville indrømme det. Sige, hvem det er, du er sammen med. Fortælle mig, hvorfor han er så meget bedre end mig. Men hold op med at lyve for mig. Jeg kan ikke klare flere løgne.

En helvedesweekend. En kamp. Den sorteste jalousi.

For hver time stod de jordiske rester tydeligere for ham. Jo

dybere han og Marja sank ned i det sorte morads, des klarere så han dem. Som en vej til et bedre liv.

En vej, jeg netop har betrådt, tænkte han, da firmabilen nåede hen til arbejdsteltet. Han bakkede det overdækkede lad så tæt hen til udgravningen, som han turde, og så sig omkring. Enkelte aftenvandrere. Ene turister. Tilmed de forventede japanere med kameraer på maverne.

Så hoppede han ud, kom ned i udgravningen, trak presentationen hen over sig og tændte lommelygten.

I samme sekund, Berra sagde: »De skider på, om de er gift«, i samme sekund som det, der skulle have været ugens sidste spadestik, forstummede, i samme sekund vidste han, at det her var noget andet end det sædvanlige. Bagenden af en gammel kiste. Han stod lidt og gloede på den. Mens han bøjede sig ned og begyndte at grave låget fri, knevrede Rille og Berra videre om villige Nynäshamndåser og sjaskligerlige Enköpingduller. Efter en tid forsvandt benene ud af teltet, og Rille råbte:

»Hvad så, Steffe? Skulle du med ned på Systemet?«

»Inden køen bliver for lang,« supplerede Berra.

»Jeg venter, til jeg har været hjemme,« råbte han. »Jeg har fået noget skide olie på bukserne.«

»Hvor skrækkeligt,« grinede Rille.

»Jamen, så ses vi på mandag,« sagde Berra. »Gå nu ikke for hårdt til kællingen, Steffe.«

»Lad os tage op til Gimo,« sagde Rille. »Der er ikke én af tøserne, der har trusser på.«

Han hørte dem snakke videre, lavere og lavere, til de ikke længere kunne høres. Der blev død stille. Kistelåget var frilagt. En let skælven fór gennem ham, da han mærkede, at låget sad løst. Han skubbede det til side.

Men det var dengang.

Muligvis havde han bearbejdet det, han så, i løbet af helvedesweekenden, men nu – for nu var nu – var han helt sikker på, at det hele stod klart for ham allerede dengang. Ved første øjekast. Dengang.

Nu tog han arbejdshandskerne på. I lommelampens skarpe, men velafgrænsede lys børstede han det tynde lag jord af den stump presenning, han havde svøbt om kisten. Alting virkede helt urørt. Intakt. Hvis nogen af fredagens og lørdagens natlige fulderikker var drattet ned i udgravningen, havde de i hvert fald ikke ramt kisten. Der var ikke engang bræk på den.

Han trak presenningen af og baksede forsigtigt kisten hen til kanten af udgravningen. Så hev han sig op på Stora Nygattans fortov, så sig omkring, ventede, til der var så stille som muligt, og hoppede op på firmabilens overdækkede lad. Han svingede kranen ud over teltet, sprang ned og trak rebet med ned i udgravningen. Inden han bandt det om kisten, stoppede han op et øjeblik.

Det var ikke meningen. Det skulle gå så hurtigt og effektivt som muligt. Det var planen.

Men han stoppede op. Sådant som man uvilkårligt må stoppe op over for det usigelige. Hvis man stadig er i live.

Han skød langsomt låget til side.

Og stod igen over for de jordiske rester.

En skælven gik gennem hans krop.

Og han syntes, han forstod sammenhængen. Forbindelsen med helvedesweekenden. Koblingen til den bedre fremtid. Det nye liv med Marja. Livet, hvor han var bedre end alle de andre, der hele tiden tog hende fra ham. Og hun ville endelig slippe for at lyve.

Alting ville heles.

Blikket veg til siden for konturerne af de jordiske rester. Det vovede ikke at fuldføre sin bane. Det var for uhyggeligt. For bizart.

Så skød han låget på igen, gjorde rebet fast, hoppede op på ladet, løftede kisten op med kranen og lempede den ind i firmabilen.

Og begav sig af sted mod det bedre liv.

Jeg kan ikke rigtig huske, hvad jeg lavede i det øjeblik, da det stod klart, hvad der var sket, men jeg befandt mig i hvert fald i køkkenet. Måske var jeg ved at vaske op, men det er nu ikke særlig sandsynligt. Jeg tror, jeg overvågede arbejdet. Alma kom ind, ligbleg i ansigtet, og sagde, at Marcus ville tale med os ude på gårdspladsen, det var enormt vigtigt. Det var ét mylder derude. Jeg må indrømme, at jeg har lidt svært ved at klare dem, når hele flokken er samlet, der står en sky af svedig brunst og hormonoverproduktion og ujævnt voksende kropsdele omkring dem, men sig det ikke videre. Hvorom alting er, havde Marcus som sædvanlig placeret sig i centrum og lignede en cirkusdomptør. Han manglede bare pisken for at få os alle sammen til at løbe rundt i perfekte cirkler med små fjerdukke på hovedet. Men han havde ikke sin sædvanlige påklistede maskulint-dominante mine på, men var næsten lige så bleg som stakkels lille omkringflagrende Alma, der render bagefter ham og snuser ham i røven som en tæve i løbetid, men ikke mine ord igen. Lærerinden ... jeg kan aldrig huske, hvad hun hedder, Astrid, Asta, Kurt-Egil, stod bare og rystede. Fjogede gæs, en skændsel for kvindekønnet. Marcus (som jeg efterhånden er sikker på er bøsse, nul reaktion på min nye g-streng) underrettede os med alvorlig stemme om, hvad der var sket, og inden jeg vidste af det, løb jeg rundt ude i skoven og råbte. Vi spredte os over hele området. Et par stykker fulgte vejen, et par stykker gik ind til den der latterlige lille flække, men de fleste styrtede ud i skoven, ungerne to og to, vi forældre en og en (som om vi var mere stedkendte end dem, især da ham Antons far, hvad han end hedder, som vist ikke kender forskel på højre og venstre, endsige syd og nord). Den forbandede skov breder sig jo hele vejen fra sydvest til nordøst, hundredogfirs grader skov, inden den et par kilome-

ter fremme afgrænses af elvens bugtning i en næsten perfekt halvcirkel. Ja, I ved jo selv, hvordan der ser ud. Jeg gik vist nærmest stik nord, hvor skoven naturligvis viste sig at være tættest. Helt uigennemtrængelig. Jeg fik revet et stort hul i den jakke, jeg lige har købt i NK, Ralph Lauren – jeg går ud fra, at jeg får den erstattet af klassekassen. Til sidst fandt jeg en sti, der viste sig at føre hen til fodboldbanen, I ved, ved skovbrynet i den nordlige udkant af flækken. Nu og da så jeg et glimt af nogle af drengene inde mellem træerne. Alle vrælede »Emily!« så højt de kunne med deres ulideligt sprukne overgangsstemmer. Jeg skal ikke kunne sige, hvem af dem det var, men i en lysning så jeg en af dem – ham den store, der altid fører sig frem, Jesper hedder han vist – holde noget op over hovedet. Det virkede ikke som noget, jeg skulle tage mig af, så jeg drejede hurtigt den anden vej og fandt stien. Der følte det, som om jeg var helt alene i verden. Næsten henne ved fodboldbanen fløj en flok krager, eller hvad det nu var, op en snes meter fra mig med en værre larm. Jeg var lige ved at skide i bukserne, så bange blev jeg. Jeg kom ud på fodboldbanen med hamrende hjerte og så mig omkring. Min smukke Felicia dukkede op i den anden ende sammen med hende den ulidelige vanskabning til Vanja, som hun altid skal have på slæb – sig det ikke videre. Hun lod, som om hun ikke så mig. Stien fortsatte på den anden side af fodboldbanen, jeg fulgte den og nåede snart frem til elven. Intet spor af noget som helst bortset fra alle de satans myg og bremsere og andre af Guds plager. Det var sandelig en fantastisk idé at henlægge lejrskolen til det her herlige bøhland, hvor det vrimler med banjospillere med seks fingre på hver hånd. Kan jeg gå nu?

*

Det er sgu sin sag at prøve at holde styr på sådan en gruppe, det må jeg sige. Og jeg har ellers en del erfaring med ledelse på forskellige niveauer. Men en sammenhæng som denne kræver forskellig sprogbrug til forskellige grupperinger, og

en så udpræget heterogenitet er ikke nem at styre. Alligevel synes jeg, at jeg reagerede enormt hurtigt på hendes forsvinden. Hun kan ikke have været væk i mere end et kvarter, før jeg fik organiseret eftersøgningen, som jeg faktisk mener dækkede området rigtig godt. Organiseringen gik bedre end ventet, med børn og håbløse vokseneksemplarer på de ligegyldige positioner og de virkelig pålidelige de vigtige steder. (Jeg mener for eksempel, hvad er det nu, hun hedder, Lisa, Felicias mor, det er svært at forestille sig, hvordan hun overhovedet har kunnet blive med barn. Som om der var den mindste smule biologi i den krop). Nå, men jeg organiserede det altså sådan, at Nils, Antons far, tog ind til landsbyen for at rekognoscere, og Sven-Olof, Ginas far, tog den vestlige del af skoven og Reine, Albin og Alvins far, den sydlige, mens de pålideligste af drengene med min søn Daniel i spidsen tog den nordlige. Selv afsøgte jeg selve landevejen, Rigsvej 90, i såvel nord- som sydgående retning, og kunne således også fungere som et – omend mobilt – koordinationspunkt. Desværre måtte jeg trækkes med stakkels Alma, som ikke er blandt de mest selvstændige personer, jeg har mødt, hvad der bragte mit tempo ned på et helt uacceptabelt niveau. Hvorom alting er, må jeg desværre tilstå, at mine observationer langs landevejen indskrænkede sig til tre passerende biler, en luksuriøs, sølvfarvet Volvo S60, en gammel, mørkeblå Opel Astra og en relativt ny metallicrød Volkswagen Passat; jeg er ret sikker på, at det var en 1.8T. Alle svenskregistrerede og kørende mod syd. Jeg har noteret alle detaljer vedrørende disse køretøjer. Her, værsgo. Da jeg bagefter skulle samordne resultaterne af eftersøgningen, måtte jeg simpelthen konstatere, at Emily var spurlost forsvundet. Jeg håber virkelig, at jeg slipper for at kontakte hendes mor. Det behøver vel heller ikke være mig, der skal stå for *alt*.

*

For fanden, hvor var det anstrengende at vade rundt i den

skov. Hvad troede de, at vi ville finde? Emily, der sad og flæbede bag ved et grantræ? Eller i hænderne på en liderlig pædofilgalning med blodsprøjtende motorsav? Så skulle det fedt hjælpe at sende os ud to og to – to fjortenårige mod en sindsygt pædofil. Marcus sendte os i døden uden at tænke på andet end sin, hvad hedder det, autoritet. Det var bare pisseanstrengende at bane sig vej gennem skoven. Jeg er helt sikker på, at mig og Mara fik den mest røvumulige del af skoven, man kunne ikke gå en meter uden at få en masse rifter over det hele. For fanden, fjæset blev nærmest flået til laser – tjek lige den flænge her. Nej her, i panden. Marcus sked som sædvanlig på pigerne, da han kom med sine »direktiver« – jeg ved ikke, om der var nogen, der tog sig af, hvad han sagde – så vi snakkede lidt med Astrid, ja, vores lærer, og hun udpegede en retning, som ingen var gået i, og sagde, at hun ville holde sig lige i nærheden, så vi skulle bare råbe op, hvis der var noget. Ja, hun er faktisk god nok. Mara har et lille lommekompas, så vi gik stik vest, lige ind i tornebuskene. Lidt efter kom Anki og Lovisa selvfølgelig og hægtede sig på os. Hvad der mere skete på vejen over mod elven? Ikke ret meget, synes jeg. Vi så Astrid et par gange lidt på afstand, og senere skimtede jeg lige Anton, Jonatan og Sebastian lidt længere mod, hvad bliver det nu, nord. Jeg kunne kende Jonatan på den der klamme armygrønne fleecetrøje. Så kom vi ned til elven. Der er vildt meget drøn på vandet, man kan umuligt komme over. Men jeg tror ikke, hun har druknet sig, fandeme nej, men man ved aldrig rigtig, hvad Emily kan finde på, hun er ret, hvad skal man sige, speciel. Jo, vi er måske nok en slags venner, men det betyder ikke, at jeg ved, hvad hun har gang i. Anki siger, at hun så hende oppe på værelset ti minutter i et, og da vi skulle samles til højtlæsning sådan omkring ti minutter over, var hun væk. Hun var der bare ikke. Tror I helt seriøst, at hun er død?

*

Jeg har været deres klasselærer i et år, hele syvende, og selvfølgelig spørger jeg indimellem mig selv, hvad det er, jeg bruger mit liv på. Når drengene springer rundt på stolene, og pigerne bare hviner med deres skingre stemmer som for at teste deres bæreevne, kan jeg sætte mig ved katederet og læse lige så stille op af højt-læringsbogen, mens jeg et eller andet sted prøver at minde mig selv om, hvad det var, der engang fik mig til at blive lærer. Svensk og engelsk, naturligvis, men jeg tror først og fremmest en vilje til at formidle, ikke viden i sig selv, men at viden er spændende. At det er godt at vide besked i stedet for hele tiden at tumle rundt i en verden, der bliver stadig mere fremmed, jo ældre man bliver. At sproget er vores vej til friheden. At litteraturens mangfoldighed er helt uovertruffen med hensyn til at lære noget om livets særegne mangfoldighed. At forstå sig selv lidt bedre og derigennem forstå andre. Hver gang jeg dykker ned i højt-læringsbogen, slår det mig, at jeg trods alt nægter at give op, så jeg fremturer med min højt-læsning, hvor meget de så end protesterer og kalder det børnehavepjat og spasserlæsning. Jeg ved jo, at de faktisk godt kan lide det, jeg kan se det i deres øjne; det er bare et led i det der med at spytte på alt, hvad voksenverdenen har at tilbyde, andet er der ikke i det. Her på det sidste har jeg kastet mig ud i et ganske ambitiøst projekt: Vi læser *Mørkets hjerte* af Joseph Conrad og kombinerer det med at se forskellige filmatiseringer, fra meget tekstnære ting som nyindspilningen med Tim Roth som Marlow og John Malkovich som Kurtz til *Apocalypse Now*. Det virker måske lidt langt ude at lade fjortenårige sidde og se *Apocalypse Now Redux*, men tænk på, hvor anderledes verden er for nutidens fjortenårige, end den var, dengang vi var fjorten. Det er klart, at der kommer en helt anden slags mennesker ud af dem. Spørgsmålet er hvilken. Nå, undskyld digressionen, projektet handler dybest set om, *hvor mørket egentlig er*: uden for os eller inden i os? Det har affødt mange animerede diskussioner, så meget kan jeg i hvert fald sige. Det var det, vi skulle samles til klokken et i går, efter frokost. Det gav mig også en chance for at tælle ungerne

– man kan ikke ligefrem påstå, at Marcus Lindegrens såkaldte samlinger har opfyldt funktionen som fremmødekontrol. Og der var ingen tvivl om, at Emily faktisk var forsvundet. Vi havde en aftale om, at ingen måtte forlade grunden uden at give udtrykkelig besked til en voksen, og den har de alle som én overholdt under opholdet her, også Emily. Jeg har aldrig været helt tryk ved at henlægge lejrskolen til en gård så tæt på skoven, men der var bred enighed i forældrekredsen, så det måtte vi bøje os for. Marcus udstedte sine ordrer til de mandlige tilstedeværende, og jeg måtte som sædvanlig i al diskretion prøve at udspartle de enorme sprækker i hans patriarkalske system. Jeg placerede de mest frygtsomme piger tættest på mig, Julia med sin påtaget trætte attitude, lille Mara og så Lovisa og Anki. Og så travede vi ellers gennem skoven. Jeg kan ikke sige, at jeg så noget, skoven var meget tæt, men det gik op for mig, hvor dumt af mig det var at gå rundt der helt alene i en skov, hvor der rent faktisk kunne gemme sig en særdeles virkelig voldtægtsmand og måske tilmed morder. For ikke at tale om de tyve børn. Som fuglefrø strøet ud for en sulten gås. Min vurdering er, at Emily aldrig ville gå derud af sin egen fri vilje. Han må have været oppe i huset. Inde i selve hjertet.

*

Jeg ved godt, at de er fraskilte, for helvede, de er noget så skide fraskilte alle sammen, men de kunne da i det mindste lade være med at bolle midt under eftersøgningen. Marcus, den stodder, skal hele tiden lege jægersoldat og spille fucking sej, og så ligger han inde mellem buskene i vejkanten og knepper Bøsse-Johnnys mor, Alma Hjernedød, når Emily er forsvundet, og det hele brænder på. Jo, Marcus er virkelig en fin fyr. Nej, jeg så det ikke selv, men det gjorde Albin og Alvin, tvillingenørderne, jeg har det fra dem. Selv gik jeg mod nord sammen med den kylling til Daniel, som var overbevist om, at der stod en pædo bag hvert eneste træ, klar til

at mase pikken mod hans grådskælvende læber. Mens hans egen daddy stak kødpølsen i Gay-Johnnys mor. Fed historie, faktisk. Tvillingenørderne kom farende og pegede på Daniel og fortalte om hans fars bolleorgie. I munden på hinanden som sædvanlig, det er ikke til at holde ud at høre på. Fucking Daniel blev endnu mere hvid i sylten og var sikkert selv rendt sin vej, hvis han ikke havde været så ræd for alle skovens pædopikke. Tvillingenørderne hægtede sig på os, og vi gik videre gennem skoven, som efterhånden blev så tæt, at man dårligt nok kunne komme frem. Vi råbte på Emily, så højt vi kunne, og til sidst kom vi til en skide lysning af en slags. Og dér, på en enebærbusk, eller hvad det nu var, hang der en stump af Emilys mørklilla trøje – et spor, for fanden, jeg havde fundet et spor, og jeg holdt det op i luften og viftede med det og galede op, men der kom sgu da ikke nogen, Marcus lå og kneppede Spasser-Alma, og resten af idioterne var vel faret vild i skoven. Undtagen fulderikkerne, der sad ude i lysthuset og kævede den, selvfølgelig. Felicias liderlige sæk til mor, der elsker at blotte kvindeflæsket for alle os teenagere, så os, men drejede lynhurtigt den anden vej. Var sikkert bange for at blive voldtaget ligesom alle de andre kællinger, der aldrig vil blive voldtaget, om de så tiggede om det på deres blødende knæ. Hun forduftede altså, og vi fortsatte frem mod elven, men det var svært at orientere sig, fordi skoven blev så tæt igen, alle de fucking grantræer og grene og myg. Albin eller Alvin udstødte pludselig et brøl, jeg ved ikke, hvem af dem det var, kan aldrig se forskel, og sagde, at han havde set en elg. »Det kan ikke have været en elg,« sagde jeg, »de er jo pissestore, du havde skidt i bukserne af skræk, tvillingenørd«. »Jeg så den også,« sagde Chicken-Daniel, »men jeg tror, det var en hjort, for jeg kunne se, at ryggen var brungrøn, ligesom på en kronhjort.« »Klap I, kvajpander,« sagde jeg, og så klappede de i. Til sidst kom vi ned til den forbandende bugtede elv. En masse grene og alt muligt susede forbi med strømmen, og et stykke blå tøj af en slags. Så kom der en død og opsvulmet rotte flydende, og da den vendte bugen

i vejret, kunne man se tarmene hænge flere meter efter den. Den lignede en megaweird vandmand, og Alvin eller Albin brækkede sig ud over Alvin eller Albin, og så kom de op at slås. Og der er sgu ikke noget ved at se tvillinger slås. Men Emily er død, det har alle vel fattet. Hun var vel muggen som sædvanlig og gik ned til elven, alle tøser vil jo altid mere eller mindre tage livet af sig, og skvatter man ned i den der skide sindssygt strømmende elv, er man død, inden der er gået et halvt minut. Gu' er man så.

*

Man kan ikke ligefrem sige, at vi har gjort noget for at lære de lokale at kende, så jeg var ikke særlig begejstret for at blive sat til at forhøre mig i landsbyen. Vi handler ind i supermarkedet uden for Näsåker, så det var ikke engang gået op for mig, at der var en lille Ica lige henne om hjørnet. Dagligvarer, videofilm, apoteks- og Systembolagsudsalg. Samt samlingssted for landsbyoriginalerne. Tre gamle mænd sad på et par bænke uden for butikken og gloede mistænksomt på mig. »Jeg hedder Nils,« sagde jeg og forsøgte at hilse på dem, »jeg bor henne på Gamgården sammen med en flok skolebørn, I har sikkert set os.« En af mændene bøjede sig frem og sagde: »Hørt.« »Hvad?« sagde jeg. »Ikke set,« sagde han og nikkede tungt, »men hørt.« »Fandens til skråleri,« sagde sidemanden. »Også om natten. Byboere eller hvad?« Jeg nikkede og sagde: »Ja, vi er fra Stockholm. Men nu er der altså sket det, at en af vores fjortenårige er forsvundet, og vi vil gerne høre, om I har set nogen herinde i landsbyen.« Der gik ligesom en hurtig skælven gennem de gamle mænd, og de udvekslede korte, skarpe blikke. »En dreng eller en pige?« sagde den første med blikket i jorden. »En pige,« sagde jeg og prøvede at forstå, hvad der foregik. »Så er det ikke Calle,« sagde gamling nummer tre og nikkede til gamling nummer et. »Godt det samme,« sagde nummer to og nikkede. »Vi fisker sammen med Calle,« uddybede nummer et i retning af mig.

Jeg så fra den ene til den anden og gjorde en lille utålmodig håndbevægelse. »Jeg vil bare gerne høre, om I skulle have set en pige komme forbi,« sagde jeg. Mændene rystede langsomt på hovedet. Det så ud som én langsom bevægelse, der forplantede sig mellem dem. Da jeg gik, hørte jeg en af dem omme bag ryggen: »Det hedder ikke Gamgården, det hedder Gammgården.«

*

Jeg ved ikke, om man rigtig kan sige, at Felicia og jeg er venner. Jeg ved godt, at alle tror, at jeg bare hænger ud med hende, fordi hun ser så godt ud, men de fatter ikke, at hun har meget mere brug for mig, end jeg har for hende. Jeg kan godt lide det, der er derinde bag den lækre facade, alt det, der ligger helt i smadder og laser, og man behøver bare at se på hendes mor for at vide, hvad det kommer af. Mangel på kærlighed, nemlig. Mutter Lisa har aldrig elsket nogen anden end sig selv, det er jeg sikker på – og mig hader hun. Jeg ved godt, at hun kalder mig vanskabt, selvom jeg ikke forstår hvorfor. Sikkert fordi alt, hvad der kommer i nærheden af hendes perfekte smykke til datter, virker vanskabt. Man kan sige meget om mine stakkels forældre, men kærlighed har det aldrig skortet på. Det er derfor, Felicia har brug for mig, for at suge kærlighed fra mig. Og det er helt i orden, jeg har mere, end jeg selv har brug for. Det er oplagret i mig. Men er det venskab? Når Astrid læser højt af *Mørkets hjerte*, er det Felicia – ja, og så Emily, for den sags skyld – der virker mest opslugt. Som om hun håber at finde i det mindste dét inde i sit hjerte, en smule mørke i det mindste, når der nu ikke er andet. Jeg ved godt, at jeg er for voksen af min alder, jeg ved godt, at I tænker det, og I behøver ikke at sige det, det er der så mange andre, der har gjort. »Vanja er så voksen af sin alder, hun har måttet vokse hurtigere op end de andre.« Og ja, vel havde vi det lidt ligesom Marlow ved Congoflodens udmunding, da vi gik op langs skovbrynet mod nordøst, Felicia og

jeg. Vi kom forbi lysthuset, der ligger sådan lidt for sig selv, og så Sven-Olof, Ginas far, og Reine, Alvin og Albins, sidde derinde med hver sin bajer og en smøg. De havde tydeligvis ingen som helst planer om at gå ind i skoven. Men vi gik ind i den. Skoven var ikke vildt tæt der ved landevejen, så vi nåede ret hurtigt frem til fodboldbanen, I ved, den ligger dér i skovbrynet. Og så kommer Lisa vadende ind på banen med Ralph Lauren-jakken revet helt i stykker, og jeg kunne se på Felicia, at hun helst ville lade, som om hun ikke havde set moren. Fint nok for mig. Bagefter fortsatte vi nordpå mod elven. Nej, vi så faktisk ikke en pind. Men hvis I spørger mig, så tror jeg, at Emily er smuttet. Stukket af. Hun og Felicia er på en måde tvillingsjæle, det er derfor, de ikke kan klare hinanden. De har det samme tomrum der, hvor hjertet skulle have siddet, men det er et tomrum, der gør ondt. Men måske ikke mere.

*

Ja, kolleger, det er velsagtens min skyld, at I sidder her i dag og forsøger at rede alle trådene ud. Som I ved, går nedskæringerne hårdest ud over de lokale stationer, den nærmeste politimyndighed nu om dage er vores her i Sollefteå. Lige nu ville det have været vældig fint med et lokalt forankret nærpoliti. Saltbacken er næsten lige så fremmed grund for os som for jer. I samme øjeblik vi forstod, at der måske var en international kobling, kontaktede jeg kommissær Bengtsson, og han sendte bolden videre til Rigskrim. En eller anden kontorchef ved navn ... var det ikke Wörner, nå nej, *Mörner*, besluttede, at det var en sag for jer. Hvad den internationale kobling bestod i? Mindst tre baltiske biler – litauiske, er mit bud – blev på det aktuelle tidspunkt observeret ikke langt fra Saltbacken. Jeg kom uvilkårligt til at tænke på trafficking og bortførte piger, der bliver forvandlet til sexlegetøj og får underlivet flænset op på sameuropæiske bordeller. En laber fjortenårig som hende her Emily ville være juvelen i den litauiske bordelkrone. Om man så må sige. Hun ser jo mildest talt godt ud. Man kan slet

ikke forestille sig nogen af pigerne, fra dengang man selv gik i syvende, fra ens egen syvende klasse se sådan ud. Er der sket et eller andet med den menneskelige – eller i hvert fald den kvindelige – genbank på de sidste tyve år? Fjorten år, og så ligner de voksne kvinder. Hvis damerne tillader, så tvivler jeg på, at selv I, der ellers virker så ungdommelige og friske, hvis jeg må sige det, så sådan ud, da I gik i syvende. Men hvad skal man sige? Vist er det et fantastisk naturområde her ved elven, men ikke det allersmarte sted for en lejrskole. Det var næsten at bede om ballade. I forstår nok, hvad jeg mener. Ikke bare skoven dér lige uden for døren, ikke kun elven med ekstremt meget vand og altså rivende strøm, men frem for alt lokalsamfundets sorte får. Om det er dem eller litauerne, der er de skyldige, er det nu helt op til jer at finde ud af. Eftersøgningen fortsætter naturligvis flere timer endnu med både redningsmandskab og frivillige. Men det er med taknemmelighed, jeg hermed lægger sagen om den forsvundne fjortenårige stockholmerpige Emily Flodberg i A-gruppens måske knap så taknemmelige, men des mere rutinerede hænder.

»Er det virkelig de bedste vidneudsagn?« spurgte Gunnar Nyberg skeptisk.

»Ikke nok med det,« sagde Lena Lindberg. »Det er de *eneste* vidneudsagn.«

»De eneste, der fortjener betegnelsen,« sagde Sara Svenhagen og kikkede op på en aftenhimmel, der nægtede at mørkne.

Er der midnatssol helt hernede i Ångermanland? tænkte hun og studerede de fantastiske skyformationer, der så ud, som om de glødede i en forunderlig, mørkorange tone. Selvom det føltes, som om det var vindstille, fandt der en slags bevægelse sted oppe på himmelhvelvet, ikke skyer, der drev hen over det, men snarere forskellige himmelsfærer, der krængede sig ud og ind af hinanden som et tyktflydende, kogende heksebryg. Det var en lav, trykkende himmel, der syntes at ville indeslutte den lille landsby i en velafgrænset kuppel, et stykke univers omhyggeligt adskilt fra resten af universet.

Sara Svenhagen gøs. Hun kunne have valgt at tolke sin gysen som en virkning af den tiltagende aftenkølighed, men det ville have været at vige uden om alt det andet, der lå i den.

Og det var ikke hendes stil at vige udenom.

Derimod gav hun sig selv lov til at glide tilbage i tiden. Ikke ret langt, ganske vist, men nogle timer var nok til, at det føltes som en helt anden epoke. Hvor hun endnu levede en forholdsvis tryk storbytilværelse – og ikke havde ret meget at lave. Rigskriminalpolitiets specialenhed for voldskriminalitet med internationale aspekter, indimellem kendt som A-gruppen, havde ikke ligefrem brilleret på den internationale politiarena her på det seneste. Det gik simpelthen lidt trægt. Stod ligesom i stampe.

Lige indtil det øjeblik, da et rødblussende ansigt kikkede ind på Kerstin Holms kontor i politigården på Kungsholmen i Stockholm og med umiskendeligt ordvalg prustede:

»Nu sker der ved min lille barnenumse noget, mine kære små politikvinder!«

I betragtning af, at en af de tre tilstedeværende på kontoret var Gunnar Nyberg, engang officielt udnævnt til Sveriges Største Strisser, var tiltaleformen måske ikke den allermest velvalgte. På den anden side var velvalgte ord ikke kontorchef Waldemar Mörners stærke side. Hvad der faktisk *var* hans stærke side, henlå for øvrigt stadig i det uvisse. Sandsynligvis helt enkelt, at han var A-gruppens formelle chef. En rent formelt stærk side.

Kerstin Holm derimod var nævnte politienheds *operative* chef, og det var noget ganske andet. Sara Svenhagen, den tredje tilstedeværende på kontoret, syntes altid, at der skete noget næsten magisk, når hendes to chefer frekventerede samme lokale. Det vage og udefinerede i tilværelsen blev pludselig krystalklart og veldefineret – for eksempel begreber som kvalitet og kompetence.

Kriminalinspektør Kerstin Holm betragtede det blussende ansigt med let sammenknebne øjne og sagde:

»Så lille er den nu ikke.«

»Hvad?« prustede Waldemar Mörner og trådte ind på kontoret.

»Din numse,« uddybede Holm.

»Verdens største barnerumpe,« sagde Gunnar Nyberg tve-tydigt.

Mörner klappede sig veltilfreds på bagen.

»To omgange workout om dagen, mine damer.«

»En for hver balle,« sagde Nyberg.

»Hvad er der da los?« spurgte Kerstin Holm.

»Los?« sagde Mörner og så desorienteret op fra sine velformede baller.

»Sket,« forklarede Nyberg.

Waldemar Mörner så ud, som om han var blevet ramt af

enten en åbenbaring eller et slagtilfælde, og lænede sig med alvorsfuld mine ind over Kerstin Holms skrivebord.

»Ångermanland,« sagde han skæbnetungt.

Den pause, der opstod, var sikkert nærmest elektrisk ladet i Mörners øjne. De tre andre ventede bare på fortsættelsen. Som kom. Til sidst.

»En fjortenårig stockholmerpige er forsvundet under et lejrskoleophold i Ångermanland. I noget, der hedder Saltbacken lige ved Ångermanälven. Oppe efter Sollefteå.«

»'Forsvundet', hvad skal det sige?« spurgte Kerstin Holm.

»Det er netop det,« nikkede Mörner. »Særlige omstændigheder.«

»De må være ret så særlige, for at sagen skal ende på A-gruppens bord. Forsvundne personer er ikke lige vores gebet.«

»Normalt ikke,« sagde Mörner. »Men der er international tilstedeværelse på stedet. Flere baltiske biler er observeret tæt ved på det aktuelle tidspunkt. Og ikke nok med det.«

»Hvad mere, da?«

»Tre dokumenterede pædofile i nærområdet.«

»Tre?« udbrød Gunnar Nyberg.

»Tre,« nikkede Mörner fornøjet. »To dømte, én tiltalt, men frikendt. Kombineret med den baltiske bilkolonne føles det ikke spor godt. Men det er naturligvis dig, der har det sidste ord, Kerstin. Du er operativ chef.«

Nå ja, tænkte Sara Svenhagen. Det var *det*, der var Walde-
mar Mörners stærke side: at han sjældent blandede sig i de politimæssige beslutninger.

Kerstin Holm nikkede, tog papir og pen frem og sagde:

»Kontaktperson?«

»Kommissær Alf Bengtsson, politiet i Sollefteå.«

Holm noterede navn og telefonnummer.

»Jeg tager en snak med ham og melder tilbage, så snart jeg har truffet en beslutning.«

Mörner nikkede og gik hen mod døren. Inden han trådte

ud på gangen, stoppede han op, strøg sig eftertænksomt over sin lysblonde toupé og sagde:

»Du skulle måske tage med i dine overvejelser, at rigspolitichefen vil sætte pris på, at vi tager sagen. Det vil give mediemæssig goodwill.«

»Det vil jeg bestemt gøre,« sagde Kerstin Holm mildt og smilede så sødt, at Waldemar Mörner nærmest svævede ud på gangen.

Hun vendte sig om mod Gunnar Nyberg og Sara Svenhagen, der begge sad i en lettere akavet stilling på hendes skrivebord.

»Et uhyggeligt sammentræf,« sagde hun ikke helt så mildt.

»Du mener, at det lige var os, der var her?« spurgte Nyberg.

»Netop. To rutinerede pædofilefterforskere.«

»Som har bestemt sig for aldrig mere at beskæftige sig med den slags,« sagde Sara Svenhagen. »Som var ved at blive totalt udbrændte, sidst de arbejdede med det.«

»Netop,« gentog Kerstin Holm. »Men nu ved vi jo slet ikke, om det handler om den slags. Hvis det imidlertid skulle være tilfældet, er det jer to – især dig, Sara – der har størst rutine af os alle.«

»Du sidder ikke og siger, at du vil sende os op til Ångermanland, vel?« sagde Gunnar Nyberg nervøst.

»Vi *kan* blæse på det,« sagde Kerstin Holm stilsikkert. »Vi *kan* lade, som om den her forsvundne fjortenårige ikke rager os. Vi *kan* hævde, at vi har hænderne fulde med væsentlige sager med langt klarere internationale aspekter. Hvad synes I?«

Især det afsluttende spørgsmål var et elegant crescendo i sin tilsyneladende uskyldighed.

»Onde kvinde,« sagde Gunnar Nyberg.

»Pak jeres tasker,« sagde Kerstin Holm.

Som følge af denne ordre befandt Sara Svenhagen og Gunnar Nyberg sig nu, sammen med Saras faste makker Lena

Lindberg, i udkanten af den lille landsby Saltbacken omtrent halvvejs mellem Sollefteå og Näsåker i det sydlige Ångermanland. Uden for lands lov og ret, som de urbane rester af 1800-tallet formulerer det.

Sara Svenhagen lod den heksebryglignende himmel koge videre lidt endnu, inden hun modvilligt slæbte sig ind fra altanen til det indre af den gamle gård, der meget passende hed Gammgården – »Den gamle gård«.

Lena Lindberg sad ved et bord i førstesalens store spisestue og lod fingrene glide gennem en stak papirer. Gunnar Nyberg sad ved siden af hende og betragtede de smalle fingres næsten lodrette glideflugt.

»Du har nogle smukke hænder,« sagde han.

Lena tog instinktivt hånden til sig, vendte sig forbløffet om mod den store mand – som hun faktisk ikke havde haft ret meget at gøre med før – og følte et lille stød af troskyldig glæde, som det lykkedes hende at skjule ved at gøre sin næste replik enormt lang:

»Det er en mærkelig konstruktion, det der talegenkendelsesprogram. ASR, Automatic Speech Recognition. Der sker et eller andet i yderverdenen. Folk prøver at finde ord for det, hver især ud fra sit eget begrænsede perspektiv. De taler. En mikrofon opfanger deres møjsommeligt fremkæmpede ord og forvandler dem til en digital fil. Ettaller og nuller. Disse ettaller og nuller bliver derefter sendt gennem en computer, der forvandler dem til skrevne ord. Færdige, velafgrænsede ord, som ikke formår at gengive de talendes pauser, betoning, frasering. Eller det gør de måske alligevel? Printereren skriver dem ud, uden at vi behøver at røre en finger, undtagen for at anbringe mikrofonen foran de talende. Og her har vi så deres ord. Grænsen mellem det talte og det skrevne ord er ophævet.«

»Virker det?« spurgte Sara.

»Upåklageligt.«

»Men det er det rene nonsens,« sagde Gunnar.

»Det synes jeg nu ikke,« sagde Lena. »De har virkelig lagt

sig i selen, og forbløffende mange har formået at levere værdifulde vidneforklaringer.«

»Værdifulde, hvordan det?« spurgte Gunnar og tjattede til papirbunken.

»I den forstand, at de hænger sammen,« sagde Lena. »De giver os konturerne af hele hændelsesforløbet. Resten er op til os.«

»Det kunne vel aldrig tænkes,« spurgte Sara Svenhagen med uskyldig mine, »at du, Gunnar Nyberg, er blevet gammel og bitter?«

»Jeg har slået ihjel,« sagde Gunnar uden tøven. »Så det tror fanden, at jeg er bitter. Jeg ser det for mig hver eneste dag og spørger mig selv, om jeg ikke burde have handlet anderledes. Hvad 'gammel' angår, er det mere et numerisk spørgsmål.«

»Det tror jeg slet ikke,« sagde Lena. »Man er så gammel, som man føler sig.«

Gunnar Nyberg var sidst i halvtredserne – formodede man, ingen kendte hans nøjagtige alder – og sidste år havde han efter et liv, der havde ført ham hele vejen fra aggressiv, steroidpumpet bodybuilderstrømer over voldelig ægtemand og bodfærdig kirkesanger til reinkarneret og slanket førsteelsker, for første gang dræbt et menneske. Og ikke sådan, som politifolk sædvanligvis dræber, i øjeblikket, i instinktivt selvforsvar, men målrettet og kalkuleret. For at få den mindste chance for at leve videre. Og nyde frugterne af den lykke, der helt ufortjent var blevet ham til del sammen med hans nye kvinde, Ludmila.

Det var en lang historie.

»Du har sikkert helt ret,« sagde han.

»Hvad?« sagde Lena Lindberg dybt forbløffet.

»Jeg tager mine ord i mig. Alder er *ikke* et numerisk spørgsmål.«

At et voksent, moderne menneske pludselig tager sine ord i sig, er så usædvanligt, at en vis forbløffelse faktisk var på sin plads. Da Lena således befandt sig i en tilstand af paf stumhed, vendte Gunnar sig til Sara:

»Men du, min skønne, hvad fanden får dig til at kalde mig af alle mennesker gammel og bitter?«

»Jeg spurgte bare,« sagde Sara blidt.

»Vel gjorde du ej. Dit grove angreb blev ikke til et spørgsmål af, at du hægtede et spørgsmålstegn i enden af det.«

»Okay,« sagde Sara og lagde hånden på udprintene af vidneudsagnene. »Den yngre Gunnar Nyberg ville ikke have haft spor svært ved at se, at der er masser af indfaldsvinkler i ordmasserne her. Jeg foreslår, at vi prøver at få lidt struktur på dem, nu da vi endelig er klar. Jeg forsøgte bare at vække dig, Gunnar. Jeg er klar over, at Saltbacken ikke er helt det samme som Chios, men der er faktisk over en måned, til du får ferie.«

Gunnar Nyberg nikkede og måtte endnu en gang medgive, at den kvindelige samtalepartner havde ret. Men det var Lena Lindberg, der lagde ud:

»Det er dagen efter nu; den femtende juni klokken tre minutter over midnat. For lige præcis elleve timer siden forsvandt den fjortenaarige Emily Flodberg fra den gamle, renoverede bondegård Gammgården i Saltbacken i det sydlige Ångermanland. Gården ejes af en lokal landmand, Arvid Lindström, der lejer den ud via jævnlige annoncer i storbypressen. Præcis hvordan beslutningen blev truffet, ved vi endnu ikke, men en gruppe forældre på jagt efter et rejsemål for deres børn i syvende klasse så i hvert fald en af annoncerne og traf valget sidst i marts. Man må altså formode, at det i næsten to måneder har været kendt i lokalområdet, at en snes fjortenaarige ville komme til landsbyen.«

»Gefundenes fressen for den lokale pædofilmafia,« sagde Gunnar Nyberg.

»Som man naturligvis ikke kendte til,« sagde Lena Lindberg, »og hvis eksistens man naturligvis heller ikke blev orienteret om.«

»Men,« sagde Sara Svenhagen, »det er jo et åbent spørgsmål, om man virkelig kan tale om en 'mafia'. Det er vel ikke helt klarlagt endnu, men i øjeblikket er der ikke noget, der

tyder på, at det skulle være andet end et rent tilfælde, at de tre har slået sig ned inden for en radius af hundred kilometer i netop denne afkrog af landet.«

»Lokalsamfundets såkaldte sorte får er altså Robert Karlsson, Carl-Olof Strandberg og Sten Larsson,« læste Gunnar Nyberg op af et papir. »Ingen af de tre var hjemme i går, da det lokale politi opsøgte dem. Alle tre er efterlyst. Deres bilde er sendt ud til samtlige politikredse.«

»Emily blev sidst set klokken 12.50,« sagde Lena Lindberg. »Af en klassekammerat, Anki Arvidsson.«

»Hedder hun Anki?« spurgte Sara.

»Det er hendes døbenavn, ja. Jeg spurgte udtrykkelig om det. Der er ingen, der hedder Ann-Katrine og den slags mere. Nå, men denne Anki så Emily ligge alene oppe på sit værelse, som hun deler med Felicia Lundén og Vanja Persson, og skrive i, hvad Anki gik ud fra var en dagbog. Hun så, jeg citerer, 'rigtig glad' ud. Man har ikke fundet denne dagbog, hvilket tyder på, at hun har taget den med sig, hvad der igen kunne tyde på, at hendes forsvinden er frivillig. Men det er selvfølgelig for tidligt at mene noget fornuftigt om. Da man samledes til højtlesning klokken et, mødte hun ikke op, hvilket man konstaterede klokken 13.08, hvorefter klasselæreren Astrid Starbäck informerede lejrskolens selvbestaltede leder Marcus Lindegren, som i stedet for at ringe til politiet sendte alle ud på en slags eftersøgning. Den startede omkring 13.15, og klokken 13.55 samledes alle igen ved gården. Først da alarmerede man politiet.«

»Hvor stor sandsynlighed er der egentlig for, at tre pædofile, som er kendt af politiet, 'tilfældigvis' bosætter sig samme sted?« spurgte Gunnar Nyberg.

»Der er desværre temmelig mange af slagsen,« sagde Sara Svenhagen med en lille grimasse.

»Og hvilken slags er de tre her?« spurgte Lena Lindberg.

Sara satte sig på bordet i den store, mørke spisestue og tog et ark papir op i det svage lys fra en bordlampe. De fjernere dele af stuen henlå i mørke. Uden for vinduerne var et flygtigt

tusmørke nok trods alt ved at falde på. Altandøren stod åben, så horder af myg havde fri adgang. Det var den pris, de måtte betale for den kølige, skovduftende luft, uden hvilken det var umuligt at tænke en tanke i denne sene nattetime. Sara læste og sammenfattede på en og samme tid:

»Robert Karlsson er 55, maler, men på invalidepension. Bor tredve kilometer mod nord i et lille afsides hus, som han for tolv år siden slap af sted med at lokke næsten en hel skoleklasse hjem til – en efter en, lutter piger i otteårsalderen. Politiet – dengang var der et nærpolti – præsterede det kunststykke at gribe ham på fersk gerning. Dog ikke i en seksuel situation, og i det hele taget ser det ikke ud til, at han foretog sig noget direkte seksuelt med dem. Han blev sigtet for at have bortført børnene, men slap for at komme i spjældet. Siden har han flere gange været i Thailand, så det skulle ikke undre, om Karlsson tilhører vores Thailandspædofile. Psykologudtalelserne i forbindelse med retssagen var modstridende – nogle stemplede ham som en virkelig forhærdet voldtægtsmand, ifølge andre befandt han sig snarere på en niårigs mentale niveau. En niårig anno dengang, skulle man måske tilføje. Han erkendte sig uden videre skyldig i at have ‘fiflet’ med småpigerne. Hvad det ord dækkede over, ved man stadig ikke med sikkerhed.«

»Og ham Carl-Olof Strandberg er vel den ‘Calle’, der omtales i en af vidneforklaringerne?« sagde Gunnar Nyberg.

»Efter al sandsynlighed, ja,« nikkede Sara. »’Så er det ikke Calle’, siger en af de såkaldte landsbyoriginaler til en anden. ‘Vi fisker sammen med Calle.’«

»Selvfølgelig!« udbrød Lena Lindberg. »’Det kan ikke være Calle, for han er ikke til piger’.«

»Ja, sådan må man vel tolke vidneudsagnet,« sagde Sara. »Og det stemmer med hans synderegister. Han er relativt nyindflyttet i et hus i udkanten af Saltbacken. Fra Kumla, nærmere betegnet sikringsafdelingen, hvor han afsonede syv års fængsel for grov voldtægt af en trettenårig dreng. I husker måske sagen, den vakte en del opsigt. Carl-Olof Strandberg,

nu 64 år gammel, var dengang bosiddende i Stockholm, i Vasastan, og en velrenommeret børnelæge og børnepsykiater. Særligt udvalgt af flere af byens skoler på grund af sit gode tag på børn. Tog sig af de brådne kar og gjorde ordentlige mennesker ud af dem, som man gerne siger i visse kredse. Tre drenge fra forskellige skoler forsvandt, det eneste link mellem dem var Strandberg. Den ene så sit snit til at flygte efter en uge, men var hinsides menneskelig kontakt. Politiet måtte gå fibervejen, og den beviste, at han havde været på børnelægens totalt afsides landsted uden for Strängnäs. Man støvsugede grunden og nærområdet, men fandt ingen spor af de to andre drenge. Og den overlevende var så dybt skadet på både sjæl og legeme, at han sikkert aldrig kommer til at sige et ord. Strandberg ved, hvordan man blokerer barnesjæle. En rigtig grim karl, lyder det til. Han har været mistænkt i en del andre sager, men man har ikke kunnet hænge ham op på noget. Han røg ind på den ene voldtægt og intet andet. Mens han sad i Kumla, bedyrede han hele tiden sin uskyld og påstod, at det var en kollega, som han længe havde ligget i strid med, der havde villet ham til livs.«

»Åh ja, alle disse uskyldige i vores fængsler,« sagde Gunnar Nyberg.

»Og endelig Sten Larsson,« fortsatte Sara Svenhagen uden at værdige den afbrydende et blik. »En mand med en anden baggrund. Ligesom Robert Karlsson et lokalt talent – de er altså ikke tilflyttere, men barnefødt på egnen – men en noget grovere forbryder, hvis der ellers er grader i helvede. Blev for femten år siden dømt skyldig i en dobbelt voldtægt af et par teenagepiger fra egnen. Sad fem år i det lukkede fængsel i Härnösand, hvorefter han vendte hjem og genoptog sit arbejde som snedker. Han er 38 år og har ifølge alle papirerne været helt clean i hvert fald de sidste ti år.«

Lena Lindberg skar en uudgrundelig grimasse og sagde:

»Clean ... Nu om dage er der jo et helt andet medium, hvor pædofile i al ubemærkethed kan lave rigtig grimme ting.«

»Internettet,« nikkede Sara. »Nej, ingen af de tre herrer fi-

gurer i nogen af de pædofile netværk, man hidtil har afsløret. Men det er som bekendt kun en brøkdæl. Der er stadig netværk, som har metoder til at operere helt uforstyrret på nettet.«

Gunnar Nyberg betragtede de to kvinder. Efter en ekstremt hektisk dag uden et eneste rigtigt pusterum var det en lise at læne sig tilbage på stolen og lade blikket hvile på denne dobbelte skønhed i det svage lys. Eftersom han nu var en mand i et særdeles fast forhold, kunne han uden dårlig samvittighed anskue kvindelig skønhed ud fra strengt objektive kriterier. Og her kunne man virkelig tale om to helt forskellige former for skønhed. Lena Lindberg havde vel aldrig rigtig tiltrukket ham med sin enormt selvbevidste og ret så kyniske, indimellem aggressive sexappeal. Men der var sket noget i løbet af det sidste års tid. Samme år som Gunnar Nyberg endnu en gang havde måttet tage livtag med sin samvittighed, virkede det, som om Lena også havde gjort det. Hun var blevet mere eftertænksom, mere grublende og samtidig betydelig mindre aggressiv. Hver gang man overraskede hende alene, havde hun en tydelig rynke mellem øjenbrynene, som hun ikke rigtig nåede at glatte ud, en rynke, der gjorde hende meget mere tiltrækkende i den strengt objektive evaluators øjne. Den tid var forbi, da Sara Svenhagen hele tiden gik og var bange for, at makkeren skulle gribe til vold.

Sara på sin side var naturligvis den samme Sara som altid – den fortryllende skikkelse, som engang for længe siden, mens A-gruppen var midlertidigt opløst, med nænsom hånd havde lodset ham ind i børnepornografiens horrible, sorte univers. Men også hun havde gennemgået en vis forandring i løbet af det seneste år. Nyberg anede visse kurrer på tråden mellem hende og manden, deres fælles kollega Jorge Chavez. Det havde måske også noget at gøre med, at datteren var fyldt to år. Det var et kritisk tidspunkt for alle småbørnsforældre. Tidspunktet, da amningen og den lange periode med kvindens kropslige forandring var slut. Tidspunktet til at beslutte, om

man virkelig orkede at udsætte sig for den samme altomvæltende oplevelse én gang til.

Gunnar Nyberg fornemmede, at han var ved at fortabe sig helt i sine i et og alt objektive betragtninger, og følte sig derfor nødsaget til at tage sig sammen og komme med en udtalelse:

»Rent intuitivt lyder det, som om Sten Larsson er vores mand. Strandberg er kun til drenge, og Robert Karlsson virker mere eller mindre infantil.«

»Jo, men Karlssons Thailandsrejser afviger fra det billede af ham,« svarede Sara Svenhagen. »Og Strandberg er den af dem, der rent faktisk *har* gjort sig skyldig i kidnapning og sikkert også mord.«

»Så vi skal ganske enkelt have fat i dem alle tre,« sammenfattede Gunnar Nyberg og lænede sig tungt tilbage på den vakkelvorne pindestol.

Der opstod en pause i natten. Skumring og daggry syntes at gå i ét, himmelhælvets svage skær var en sælsom blanding af lys, der fødtes, og lys, der døde, og det var svært at afgøre, om det var tid at slumre ind eller vågne op.

Der måtte træffes en beslutning.

»Sove eller arbejde?« sagde Nyberg.

Lena Lindberg og Sara Svenhagen så på hinanden.

»Det er nat, og hun er fjorten år,« sagde Sara.

Det afgjorde sagen.

»Desuden har vi nogle baltere at fundere over,« sagde Lena Lindberg og klaskede hænderne sammen som et andet mandfolk.

I det samme ringede Sara Svenhagens mobiltelefon med en klar og tydelig bippen, der gennemborede den tvivlrådige nat.